

Za Ivanem Dejmalem

(1946 – 2008)

6. února 2008 zemřel po krátkém pobytu v nemocnici Ing. Ivan Dejmal.

Narodil se 17. října 1946 v Ústí nad Labem. Po ukončení základní školy se vyučil zahradníkem. V roce 1965 ukončil i Střední zahradnickou školu. V letech 1965 - 1970 studoval na Vysoké škole zemědělské v Praze, odkud byl vyloučen po zatčení za činnost ve studentském hnutí.

Po čtyřletém vězení za podvracení republiky (1970 – 1972 a 1974 – 1976) pracoval v různých dělnických povoláních (závozník, metař, myč oken, výrobce náhrobních kamenů, údržbář, skladník, strojník chladicích a čerpacích zařízení), a to až do konce roku 1989. Mezi lety 1970 a 1990 se aktivně účastnil politické práce v opozici a v ekologickém hnutí. V roce 1976 se účastnil vzniku Charty 77. Od

roku 1987 vydával a redigoval samizdatový časopis *Ekologický bulletin*. V roce 1988 se účastnil založení Hnutí za občanskou svobodu a podílel se na založení první nezávislé ekologické organizace - Ekologické společnosti.

V prosinci 1989 se účastnil založení konfederace politických vězňů. Od listopadu 1989 do voleb v roce 1990 byl vedoucím ekologické sekce programové komise Občanského fóra. V roce 1990 nastoupil na Ministerstvo životního prostředí. V témže roce byl rehabilitován a dokončil studium na VŠZ v Praze.

Od února 1991 byl ve vládě Petra Pitharta ministrem životního prostředí České republiky a tuto funkci vykonával až do července 1992. Jako odborník spolupracoval i s řadou svých nástupců na tomto postu, napříč politickým spektrem. Poté, do roku 1994, pracoval v Českém ekologickém ústavu jako vedoucí sekce strategických studií. V roce 1993 založil a po tři roky vedl Spolek pro obnovu venkova. V letech 1994 až 1995 byl ředitelem Českého ústavu ochrany přírody. Od roku 1995 byl soukromým projektantem v oborech územní plánování a krajinářská tvorba. V prosinci 2007 byl zvolen místopředsedou Rady Ústavu pro studium totalitních režimů.

Za takto krátké sdělení lze schovat bohatý a plodný, ale strastiplný život člověka.

O Ivanu Dejmalovi nelze říci, že byl významný environmentalista nebo filosof, krajinář, politik, svérázný teolog nebo dělník, byl totiž tím vším společně, v nerozlučné jednotě konzistentního života. Dokázal chápat a spoluutvářet svět v celé jeho složitosti, rozporuplnosti a provázanosti. Tento styl života i práce mu umožnil dosahovat výsledků, o kterých se může mnohým jen zdát. I když byl principiální kritik Havla i všech Klausových i sociálnědemokratických vlád, přesto s nimi dokázal konstruktivně spolupracovat. K jeho největším odborným i politickým zásluhám tak můžeme zařadit přijetí nového zákona o ochraně přírody a krajiny, zdaleka nejlepšího, který jsme kdy měli, máme a troufám si tvrdit, že i dlouho budeme mít. Podobně můžeme hodnotit i celou škálu ostatních zákonů souvisejících s životním prostředím, na kterých se podílel.

Stejně jako našemu prvnímu prezidentovi odhlasoval parlament zákon, znějící „Zasloužil se o stát“, zasloužil by Ivan Dejmal za svou odbornou činnost odhlasování zákona „Zasloužil se o krajinu“.

Ivan Dejmal byl však především dobrý člověk. Satyrův škleb jeho tváře marně zakrýval moudrost a hloubku jeho duše, láskyplné oči vše prozrazovaly. Je mi líto, že nás opustil. Jako hluboce věřícímu katolíkovu mu přeji zasloužený věčný život, ti co v něj nevěří, ať mu přejí věčný klid a uchovají jej ve svých vzpomínkách. Ivan Dejmal se zasloužil i o nás.

Jiří Löw